

Het multiculturalisme lijkt dus overvloedig beschikbaar door een zelfde totaliserend karakter (op het moment zelfwaaron)

CHOKRI BEN CHIKHA EN FLORE OPSOMER:

In *Transculturele Vibraties* van Rudi Visker vinden we ons terug in de analyse die hij uiteenzet over het multi-, inter-, en transculturalisme. Theoretische analyse is voor Union Suspecte echter niet de geliefkoosde methode om met deze begrippen om te gaan. Wij zijn geen theoretici maar theatermensen en proberen op een organische manier een antwoord te geven op de snel evoluerende maatschappij. Onze samenleving in overgang is een complex gegeven, waarin onze identiteit telkens opnieuw in vraag wordt gesteld. Om niet te trappen in de valkuil van oeverloze discussies en de holle retoriek over het multi-, inter-, of transcultureel theater kiest Union Suspecte voor geëngageerd theater.

Voor ons is geëngageerd theater, theater dat de complexiteit en de structuren van onze snel veranderende samenleving probeert bloot te leggen. We stellen vast dat anno 2007 holle leuzen en simplificaties welig blijven tieren. Vandaag is het schreeuwerige en krampachtige discours van ‘wij’ en ‘zij’ onder het mom van ‘het debat aanzwengelen’ zeer uitgebreid. Dit discours botst met een complexer wordende realiteit. Union Suspecte blijft overtuigd artistieke activiteiten brengen en gaat deze complexiteit niet uit de weg maar zet ze op de planken brengen.

Wij zijn ons bewust van het holle multiculturele theater dat simplistische oplossingen tracht te formuleren. Aan de hand van ons geëngageerd theater willen wij, via onder andere persoonlijke verhalen, een wereld tonen in al haar weerbarstigheid, zonder een éénduidig standpunt in te nemen of directe oplossingen via theater aan te bieden. Steeds brengen we aan, zetten we aan tot denken, maken we gevoelens los, maken we bespreekbaar... Dat onderscheidt ons van het holle multiculturele theater. Om verwarring te vermijden kiezen we resoluut voor de term geëngageerd theater.

Met ons geëngageerd theater pogen we op de scène het artistieke en het maatschappelijke debat samen te brengen. Toch horen we zeggen dat Union Suspecte het gezelschap is dat allochtonentheater maakt. Zowel extreems rechts als de goedbedoelende multiculturalist catalogiseert ons onder allochtonentheater. Zo valt op hoe sterk dit debat is ingebed in een statisch wij/zij denken: ik en de andere. Een discours waar Union Suspecte aan voorbij wil gaan. Het binaire wij/zij bevestigt en versterkt het verschil tussen mensen met verschillende culturele achtergronden, tussen individuen. Er is – zoals Visker stelt – geen plaats voor een *inter-*, een tussenruimte. Er wordt enkel gefocust op de verschillen door hen naast elkaar te plaatsen en tegen elkaar op te zetten.

De dualiteit autochtoon-allochtoon zorgt voor de stigmatisering van de ander. Zo blijft men steken in een impasse, die alleen maar vergroot door de term ‘allochtoon’ voor alles en nog wat te gebruiken dat buiten de ‘norm’ valt, wat niet past binnen het eurocentrisch denken. Hildegard de Vuyst zegt hierover: ‘allochtoon is een containerbegrip, dat naargelang de context anders gebruikt en aangevuld wordt.’ (*KVS Express*, augustus-oktober 2006)

Deze benadering van de term ‘allochtoon’ bevestigt de angst voor de ander. Het toont schrijnend aan dat de modale westerling niet klaar is voor een transculturele samenleving, waarin niet meer vanuit ik en de Ander wordt gedacht, maar waar die dualiteit wordt overstegen. Het zou geen eenrichtingsverkeer mogen zijn, waar de ene zich moet aanpassen aan de andere.

Als gezelschap willen we via ons geëngageerd theater ingaan tegen dit eenrichtingsverkeer. We willen die structuren blootleggen en confronteren met de realiteit. We zoeken die structuren en analyseren die realiteit door het doorprikken van clichés (*VIVEALDI!*, 2003), het decontextualiseren van religieuze symbolen (*Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen*, 2005), het spelen met het collectief geheugen (*Singhet ende weset Vro*, 2006), het herinterpreteren van de Grote Ver-